

Sygn. akt II Cz 922/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski

Sędziowie: **SO Irena Dobosiewicz /spr./**

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela **(...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.**

z udziałem dłużniczki **M. F.**

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy M. P., w postaci postanowienia z dnia 7 lipca 2014 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 709/12

na skutek zażalenia Komornika Sądowego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII Co 6154/14

postanawia :

oddalić zażalenie.

II Cz 922/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 17 września 2014 r. uwzględnił skargę dłużniczki M. F. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy – M. P. z dnia 7 lipca 2014 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 709/12 w ten sposób, że w miejsce kwoty 105 841,57 zł ustalonej przez Komornika, ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 50 728,15 zł, z czego 19 588,61 zł zostało zapłacone /w tym 2 203,50 zł z zaliczki wierzyciela/ zaś koszty do zapłaty przez dłużniczkę stanowią kwotę 31 139,54 zł, oddalił skargę w pozostałej części oraz nie obciążył wierzyciela kosztami niniejszego postępowania.

Dłużniczka w skardze podniosła, że Komornik w oświadczeniu o dokonanych wpłatach z dnia 3 lipca 2014 r. podał, że wyegzekwowana została łączna kwota 82 012 zł, a zatem zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji /Dz. U. 2011 r., Nr 231, poz. 1376 j.t./ zwanej dalej u.k.s.e. opłata winna być ustalona w wysokości 12 301,80 zł, a nie 95 757,90 zł. W skardze też, że z pominięciem komornika zapłaciła wierzycielowi kwotę 622 790,88 zł, a zatem opłata stosunkowa stanowi kwotę 31 139,54 zł.

Komornik Sądowy w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie. Podniósł, iż w jego ocenie, należna Komornikowi opłata w przypadku dokonania przez dłużnika wpłaty kwoty bezpośrednio wierzycielowi, z pominięciem komornika wynosi 15 % od kwoty uiszczonej bezpośrednio wierzycielowi, zaś opłata w wysokości 5 % ustalona jest tylko od kwoty, której wierzyciel nie otrzymał i z której zrezygnował, składając wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego. W tej sytuacji opłata w kwocie 95 757,90 zł jest prawidłowo ustalona /15 % od 82 012 zł + 15 % od 622 790,80 zł/.

Sąd Rejonowy wskazał, że prawidłowo od kwoty wyegzekwowanej przez Komornika w wysokości 82 012 zł ustalona została opłata w wysokości 12 420 zł, wraz z opłatą za poszukiwanie majątku dłużnika w wysokości 2 915,20 zł /art. 53a. 2 u.k.s.e./, stąd opłata z art. 49 ust. 1 u.k.s.e. wynosi 9 504,94 zł /12 420,14 – 2 915,20/.

Nie podzielił natomiast Sąd Rejonowy stanowiska Komornika, iż świadczenie spełnione przez dłużnika w toku egzekucji bezpośrednio do rąk wierzyciela, z pominięciem organu egzekucyjnego należy traktować jako świadczenie wyegzekwowane przez komornika i pobierać opłatę w wysokości 15 %, na podstawie art. 49 ust. 1 u.k.s.e. W ocenie Sądu Rejonowego, w takim przypadku znajduje zastosowanie – także w niniejszej sprawie, przepis art. 49 ust. 2 zdanie 1 u.k.s.e. w brzmieniu obowiązującym w dniu 7 lipca 2014 r., który stanowi, że (...) w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 k.p.c. komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5 % wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Sąd Rejonowy powołał się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r. III CZP 82/09, Lex nr 522993 /Biul. SN 2009/10/12, którą to podzielił w całości.

Wskazał Sąd Rejonowy, że od kwoty świadczenia spełnionego przez dłużniczkę bezpośrednio wierzycielowi tj. 622 790,80 zł opłata winna wynosić 5 % tj. 31 139,54 zł, łącznie zaś z opłatą 9 504,94 zł, opłatę należną Komornikowi Sąd ustalił na kwotę 40 644,48 zł, z pozostałych zaś wydatków, niekwestionowane przez dłużniczkę koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji stanowią kwotę 50 728,15 zł /punkt 1 zaskarżonego postanowienia/.

Sąd Rejonowy w punkcie 2 postanowienia oddalił skargę dłużniczki na brak zamieszczenie pouczenia w postanowieniu o treści art. 49 ust. 3 u.k.s.e. wzmianki, że postanowienie o kosztach podlega wykonaniu po „uprawomocnieniu się” w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności. Wskazał Sąd na zapis znajdujący się na stronie pierwszej postanowienia Komornika z 7 lipca 2014 r., iż zgodnie z art. 49 ust 3 u.k.s.e. takie postanowienie podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności, a zatem po uprawomocnieniu.

Zażalenie na postanowienie w zakresie punktu 1 ppkt 9 i 10 postanowienia wniósł Komornik Sądowy M. P., domagając się zmiany postanowienia i ustalenia opłaty stosunkowej w wysokości wynikającej z postanowienia Komornika z dnia 7 lipca 2014 r. oraz obciążenia dłużniczki kosztami postępowania zażaleniowego.

Zdaniem skarżącego brak podstaw do zastosowania w sprawie art. 42 ust. 2 u.k.s.e., bo ma on zastosowanie tylko do pobierania opłaty stosunkowej od świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, opłata bowiem 5 % winna być pobierana tylko od tej części świadczenia, której wierzyciel nie otrzymał i z której dochodzenia od dłużnika zrezygnował, składając wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela złożony już w czasie trwania postępowania egzekucyjnego w związku ze spełnieniem świadczenia /całości lub jego części/ przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, komornik pobiera opłatę stosunkową określoną w art. 49 ust. 2 zdanie pierwsze u.k.s.e.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który dodatkowo, dla uzasadnienia swego stanowiska powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z 29 października 2009 r. III CZP 82/09 i którą to uchwałę także Sąd Okręgowy podziela.

Przyjęcie stanowiska, że świadczenie uiszczone przez dłużnika bezpośrednio do rąk wierzyciela w toku postępowania egzekucyjnego należy traktować jako świadczenie wyegzekwowane i w związku z tym winno się od niego pobierać opłatę w wysokości 15 %, niezależnie od tego, czy wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania, zaś 5 % winno się pobrać od tej tylko części świadczenia, której wierzyciel nie otrzymał i z której dochodzenia od dłużnika zrezygnował w postępowaniu egzekucyjnym, składając wniosek o umorzenie nie może znaleźć akceptacji Sądu odwoławczego.

Analiza stanowiska Sądu Najwyższego zajętego w uzasadnieniu przywołanej uchwały jednoznacznie wskazuje na takie rozumienie przepisu art. 49 ust. 2 zdanie 1 u.k.s.e., jakie zajął Sąd Rejonowy. Odmienne rozumienie – takie, jakie zaprezentował Komornik w swoim zażaleniu jest absolutnie nieuprawnione.

Sąd Najwyższy pojęcie „świadczenia wyegzekwowanego” odniósł tylko do świadczenia uzyskanego w wyniku realnych działań komornika. Świadczenie spełnione bezpośrednio do rąk wierzyciela wskazuje na to, że to nie działania komornika doprowadziły do zaspokojenia wierzyciela, ale pozaegzekucyjne działania dłużnika /por. także uchwała SN z 12 lutego 2009 r. III CZP 142/08/.

Konsekwencją powyższych rozważań jest oddalenie zażalenia na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.